

Învățătorul

REVISTĂ

de cultură, luptă profesională și informațiuni
a Sindicatului învățătorilor din județul Dâmbovița

APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

Redacția și administrația: Sindicatul învățătorilor Târgoviște-Dâmbovița

S U M A R U L :

După trei ani de activitate sindicală

Abecedar

O școală nouă, pentru o țară nouă: dar și un slujitor nou

Nu mă chemați ciocoi

Figuri de luptătoare pentru democrație

Noul comitet sindical

Generalissimului Stalin

Rolul căminelor culturale

După 30 de ani

Eplgrame

Octombrie 1917

Cântec pentru școala primară

Pe marginea congresului Uniunii sindicatelor de învățători

Școala poporului în slujba democrației

Piatra fundamentală

Profesor la școala de păpuși

Pedagogia izvor democrație

Ciocoiule, strigățiile

Din Istoria mișcării sindicale din România 1906-1916

Comitetul școlar județean Dâmbovița

Continental U. R. S. S.

Tevarăgi

Valeriu Bucur

Maria Popescu

I. Bălășescu

George Ciudan

Brândușa

N. I. Cuță

I. Bălășescu

Daniil V. Stănescu

I. Bălășescu

Ion Costache

George Păun

I. Bălășescu

Constanța Scarlat

Ion Chindie

T. Svințiu

Petre Manolache

Varvara Roșu

Valeriu Bucur

COMITETUL SINDICATULUI JUDETEAN

<i>Valeriu Bucur</i>	<i>președinte</i>	<i>Moroeni</i>
<i>Albu Constantin</i>	<i>vice președinte</i>	<i>Bilciurești</i>
<i>Predoiu Vasile</i>	" "	<i>Cobia</i>
<i>Varvara Roșu</i>	<i>secretară</i>	<i>Târgoviște</i>
<i>Bălășescu Ion</i>	<i>resp. ad-tiv financiar</i>	<i>Racovița</i>
<i>Stănescu Daniil</i>	" <i>organizatoric</i>	<i>Mănești</i>
<i>Tănăsescu Nistor</i>	" <i>scoală nouă</i>	<i>Moșteni Greci</i>
<i>Mihăilă Nicolae</i>	" <i>economic</i>	<i>Găești</i>
<i>Diaconescu Ion</i>	" <i>cultural</i>	<i>Bezdead</i>
<i>Vlădeanu Aurel</i>	" <i>statistic</i>	<i>Cândești</i>
<i>Geamănu Vasile</i>	" <i>sport</i>	<i>Brănești</i>
<i>Șerban Maria</i>	" <i>femei</i>	<i>Văcărești</i>
<i>Popescu Ion</i>	<i>membru</i>	<i>Boteni</i>
<i>Săvescu Toma</i>		<i>Sălcuța</i>
<i>Popescu Gheorghe</i>		<i>Serdanu</i>

S U P L E A N T I

<i>Dumitru Constantin</i>	<i>Mănești</i>
<i>Ștefănescu Maria</i>	<i>Ghinești</i>
<i>Sava Oprea</i>	<i>Finta</i>
<i>Popa Gheorghe</i>	<i>Butoiu</i>
<i>Scărlătescu Ion.</i>	<i>Băldana</i>

C E N Z O R I

<i>Răducanu Gheorghe</i>	<i>Potlogi</i>
<i>Atila Mazlu</i>	<i>Târgoviște</i>
<i>Marinescu Gheorghe</i>	<i>Slobozia Moară</i>

CENZORI SUPLEANȚI

<i>Teodorescu Gheorghe</i>	<i>Fieni</i>

• ÎNVĂȚĂTORUL •

— REVISTĂ DE CULTURĂ, LUPȚĂ PROFESIONALĂ ȘI INFORMAȚII
A SINDICATULUI ÎNVĂȚĂTORILOR DIN JUD. DÂMBOVIȚA —

DUPĂ TREI ANI DE ACTIVITATE SINDICALĂ

Prin actul dela 23 August, toată lumea muncitoare, inclusiv învățătorii, și-a recăpătat libertățile strangulate treptat, treptat de guvernele reacționare istorice și apoi de dictatura legionaro-antonesciană ca după instalarea la cârma țării a guvernului Dr. Petru Groza, să vedem că aceste libertăți au fost și sunt o realitate.

Individual și în masă, fiecare, și-a putut spune cuvântul, s'a putut afirma, dacă a vrut

Fiecărei categorii de muncitori și funcționari deci și nouă învățătorilor i s'a lăsat libertatea d a-și alege drumul pe care voia să meargă — drumul dictat de interesele reale ale clasei.

Tuturora ni s'a dat voie să ne organizăm și — așa — să porim la întrecere în a ajuta guvernul pentru înlăptuirea dezideratelor din Platforma Program.

Pentru toți muncitorii, țărani, funcționarii și intelectuali — a trecut aceeași vreme — trei ani de zile — toți fiind în fața aceluiași greutăți materiale — dar diferiți în fața posibilităților de înțelegere a imperativelor vremii în care ne aflăm și mai ales a binelui general ce ni-l aducea noua schimbare socială.

Unii — muncitorii și apoi țărani — mai preciși în atitudini, mai curajoși și mai clar văzători, au pornit — fără ezitare — la drum, arătând tuturor celorlalți că de înțelegerea și de mișcarea noastră depine menținerea libertăților câștigate și desăvârșirea democrației mult așteptate.

Funcționarii și intelectuali — deci și noi învățătorii — mai puțin curajoși sau mai îmbăcșiți de ideologia reacționară istorică au ezitat a porni la lucru cu cei dintâi.

Noi ne-am mulțumit a aștepta să vedem ce se întâmplă, dacă iau și ce întorsătură iau lucrurile, ținând bine înțeles legătura strânsă cu trecutul reacționar prin colportări de stiri false, plasate intenționat — de istorici — pe la colțuri de stradă.

Parte din noi mai așteptam și acum poate.

De bine de rău ne-am sindicalizat și ne-am mulțumit a aștepta a sta în pasivitate, crezând că sindicatul este tot una cu vechea asociație.

Nu ne-a interesat care-i menirea Sindicatului — pe care mulți nici — astăzi nu o știu și nu ne-a interesat ce face sau ce-a făcut comitetul ales și dacă acest comitet a putut face ceva fără ajutorul nostru, al întregii mase sindicalizate.

Ceva mai mult — parte din noi — sub acoperământul acesta — Sindicatul — am lucrat intens la dărâmarea lui, ținta de toate zilele a reacțiunii, ale cărei slugi credincioase am fost.

Am așteptat să se miste alții și pentru noi, fără a ne impresiona activitatea zilnică a muncitorilor manuali, iar definitivarea luptei prin Sindicat, pentru câștigarea drepturilor la o viață mai bună mulțumindu-ne cu ceea ce ni s'a dat — și aceasta — pe bună dreptate degeaba.

Am stat în expectativă, uitându-ne — admirând sau bârfind — pe cei de lângă noi — la muncitorii și țărani care se sbăteau alergând la chemările guvernului, pentru înlăptuirea unei deziderat nou, pentru aducerea în viața publică a unei legi care să schimbe — spre bine — felul de viață al tuturor muncitorilor țării, sau pentru a înfiera actele de speculă și sabotaj ale reacțiunii, ale istoricilor.

Am uitat de unde am plecat și unde suntem plasați în timpul și spațiu și complectamente ne-am neglijat — majoritatea din rea voință și mândrie, iar unii din lipsă de curej — tovarășii de viață din satul unde suntem chemați să facem lumină și să răspundem în lumină.

Si așa, vremea a trecut repede, trezindu-ne chemați acum, după 3 ani de zile de răgaz, de meditație asupra a tot ce s'a petrecut în țară și în lume, după atâta luptă și muncă sindicală... ???!!! să ne spunem cuvântul, arătându-ne coadele și cerând — guvernului răsplata — și apoi — conform principiilor — incontestabile democratice — C. G. M. să ne alegem un nou comitet, care să facă — din punct de vedere sindical — bine înțeles ajutat în deaproape de toți sindicaliștii — tot ce n'a putut face vechiul comitet.

Și am fost chemați să facem aceasta și să dăm acest examen tocmai în momentul în care lupta între forțele democratice și reacționare, din lumea întreagă, s'a ascuțit și când munca pentru redresare economică — financiară a țării și stabilizarea monetară, a intrat în faza ultimă.

Bilanțul real, — rezultatul muncii sindicale al comitetului și al câtorva sindicaliști — a fost prezentat în adunarea generală cu cetirea lui, s'a închis trecutul.

Reprezentanții autorizați sindicaliști verificați al C. G. M. în expunerile făcute pe lângă rostul și rolul sindicatului nostru, au arătat — precis și pe înțelesul tuturor, legăturile reale și firești ce există între sindicatele muncitorești și agricole și sindicatele noastre — din toate punctele de vedere — ca rezultat al veșturii în mediul comun. Toate realitățile prezentate au fost primite de noi cu încredere și în totul ca fiind juste.

Tovarăși, examenul a fost ușor, dar ne-am prezentat slab pregătiți și nu l-am luat pentru principalele motive:

Nu suntem stăpâni pe noi, suntem lipsiți de curaj, a fost suficient un semn făcut cu mâna sau o uitătură semnificativă urâtă — a unui tov. Inspector școlar — și contrar voinței tale ai lăsat mâna în jos, nevoind colegul propus să fie ales în comitet.

2 — Nu numai c'am stat pasivi, dar până la urmă ne-am alăturat încercării de digresiune făcută de elementele hulganice din sânul nostru, venite la adunare cu scopul de a ne compromite în fața tov. dela C. G. M. și Uniune.

3.—Ne lipsește educația politică profesională, raportată la mersul vremii.

Toate acestea, însă, nu trebuie să ne descurajeze.

Toste acestea — fiind învățăminte — trebuie să ne întărească și să ne călească pentru munca și lupta ce trebuie să ducem de aici înainte.

Si acum, înaintați în mijlocul acelor care avem comunitate de viață și împreună, ajutându-ne reciproc, să luptăm pentru:

1. Democratizarea învățământului primar, prin desmascarea și alungarea din mijlocul nostru a elementelor dușmănoase sindicatului, slugi netrebnice ale reacțiunii.

2.—Concurs neprețuit guvernului în munca de democratizare a întregului aparat de stat.

3.—Stârpirea totală a analfabetismului și ridicarea nivelului de cultură a întregii mase populare, prin muncă asiduă în școală și în afara de școală.

4.— Alături de ceilalți sindicaliști — muncitori și plugari — să luptăm pentru ridicarea standardului de viață a întregii clase muncitoare din țară.

5.—Să arătăm tov. noștri de viață dela sate și orașe, că suntem alături de ei și că de aci înainte — cot la cot — ne vom găsi împreună în luptă, pe toate țărâmurile — având același țel: „democratizarea rapidă și totală a țării”.

Numai așa dacă vom face, vom putea cere — cu fața senină — să fie scoși din rândul categoriei reacționare — în care suntem încadrați — și să ni se spună, pe drept cuvânt „apostoli ai neamului”.

— La muncă tovarăși.

— Trăiască Confederația Generală a Muncii.

— Trăiască Uniunea Sindicatelor de învățători din România.

— Trăiască Sindicatul învățătorilor din județul Dâmbovița democrat și încadrat pe linia justă a intereselor sale.

Valeriu Bucur

Președintele Sindicatului Inv. Dâmbovițean.

ABECEDAR

Abecedarul, cartea asta mică și cu poze,
Te va învăța să cauți adevărul măne;
Când viața și-o deschide larg porțile,
Când vei începe lupta pentru pâine.

Tot ea-ți va spune primele povești adevărate,
În care țara a urcat pe trepte noi
Spre ziua biruinței celor mulți și buni;
Tot ea-ți va povesti despre eroi,

Eroii muncii din uzine mari, de pe ogoare,
Părinții tăi și ai altora cumiști ca tine,
Eroii luptelor de ani și ani,
Care-au căzut ca să trăim noi bine,

Abecedarul, cartea asta mică și cu poze
Azi nu mai este basm cu smei și iele,
Din paginile ei cu chipuri, vei afla
Cum a luptat poporul în vremuri grele.

Maria Popescu

O școală nouă, pentru o țară nouă;

dar și un slujitor nou

Este în deosebă cunoscut că trăim vremuri de mari și de adânci prefaceri sociale, cari duc inevitabil către corectări și înnoiri de concepții și moravuri, de înnoiri fundamentale în instituit și programe, de schimbări categorice în formularea și concretizarea idealurilor, din toate compartimentele de activitate omenească.

Școala, care trebuie înțeleasă ca o instituție socială de primul ordin, ea trebuind să slujească numai ideal de viață, găsimu-se pe aceeași linie de progres, trebuie neapărat să și acorde idealurile și tendințele cu idealurile și tendințele societății din sânul căreia se naște și pe care trebuie să o slujim.

Deaceia, în locul „decalajului” dintre progresul economic și politic al țării și organismul ei didactic, păstrător în mare măsură al unor forme create în vremurile apuse pentru totdeauna ale statului „istoric” semi-feudal și retrograd cum a observat și a scris în Scântea din 14 Septembrie a. e. tov. N. Ignat în articolul „O școală nouă, pentru o țară

nouă, trebuie să creiem o școală care să meargă mână în mână cu reformele economice și sociale, școala reclamată de formele sociale un învățământ care să fie o consecință logică a organizării sociale de astăzi, scopul final al școlii fiind realizarea de atitudini, deprinderi și manifestări sociale, participând activ în spiritul vremii, la făurirea unei noi omeniri.

În locul școlii cu „fundaturi” cum remarcă tov. M. Roller în „Contemporanul” Nr. 59/1947, o școală nouă cu „luminișuri” cu deschizături” către noi orizonturi o școală care să smulgă satele din ignoranță, din analfabetism și să le redea realismului, întorcând pe țărani din spre trecut, orientându-i spre viitor și scoțându-i de sub influența misticismului, a împăcării cu sărăcia și sărta.

Suntem răuți de trecut. Cunoaștem și am simțit pe propria noastră piele efectele reformelor „democratice” din trecut.

Când era vorba de reforme democratice, obiectiva guvernelor și a partidelor „istorice”

era următoarea: da, reforma este frumoasă, nu zicem ba; dar nu se potrivește cu țara noastră care nu este destul de cultă: lăsați să se lățească și adâncească cultura, și atunci vom fi copți pentru reformele cele mai democratice.

Când însă era vorba de lățirea culturii, de răspândirea ei în măsele largi ale poporului, „istoricii” găseau că e prea multă și e primejdioasă ordinea socială existentă.

Astfel că, pentru reformele democratice eram prea incuși, iar pentru reformele spirituale prea învățați. Frumoasă logică! Bune intenții! Roadele le culegem din plin: ignoranța și analfabetismul.

Da ignoranța și analfabetismul au fost armele reacțiunii pentru suprimarea poporului, iar binefacerile culturii, ale învățaturii în general, au fost un privilegiu.

Astăzi însă, avem toate condițiile obiective să realizăm și în acest domeniu rezervat unora pușini la număr, o justă repartiție făcând și aceste „moșii” un bun al tuturor.

Climatul politic și social al democrației, care asigură realizarea tuturor preocupărilor noastre, sprijinul real al guvernului Dr. P. Groza, inițiativa, propunerile și îndemnul P.C.R. sunt chează înăptuirii cu un ceas mai de vreme a reformei școlii noastre, problemă pusă spre deslegare de către tov. M. Roller.

Nimic mai important pentru școala nouă decât că la baza ei să stea principiul: Învățătura pentru toți, fără deosebire de origine și situație socială.

Pe acest principiu să se clădească școala adăugându-i-se gratuitatea în toate treptele învățământului!

Pentru a înlătura „fundăturile și decalajul” în lacul organizării defectoase din trecut, trebuie să avem școala nouă școala unică chea de bază a programului nostru în toate ramurile învățământului.

Adăugând acestor principii: grija în întocmirea programelor. Din care să reiasă factura sau pecetea gradului înalt al științei, al tehnicei, programe realiste întocmite în concordanță cu viața, cu realitatea, ținând seamă de sistemele și metodele de educație înaintate, ținând ca munca să fie nu numai o îndelungă onorabilă ci o disciplină.

În ce privește partea morală a învățământului ne sunt prea aproape amintirile ca să greșim în organizare.

Știm unde a dus educația hitleristă, educația în spiritul urii și al distrugerii al groazei; avem de partea cealaltă educația sovietică în

spiritul iubirii și al înfrățirii între popoare, sentimente și deprinderi socialiste față de muncă, iar pe deasupra tuturor, ca un corolar imperios trebuie să avem un nou învățător, un nou slujitor și muncitor în câmpul cărții.

Un învățător care să crească tineretul în sprijinul vremurilor de astăzi fără a mai jinduși după trecut.

Un învățător care să-și ia ca sarcină imediată lichidarea analfabetismului, întoarcerea satelor dinspre trecut, spre viitor, spre progres.

Un slujitor care să nu mai păstreze „rezerve” asupra democratizării școlii, care să nu se mai situeze „în turnul de fildeş sau în poziții intermediare”, acum când luptătorii din câmpul muncii - muncitorii - caută să desăvârșească o formă de stat, ce derivă organic din evoluția istorică a societății și a civilizației pentru a îndeplini cu un ceas mai de vreme ceia ce e firesc să se împlinească.

Un învățător care să-și pună în joc toată puterea lui de muncă și școala să fie a poporului și în slujba poporului, după cum bine vedem că s'a realizat: armata poporului în slujba poporului.

Și pentru aceasta, noi învățătorii suntem debitorii - urmează a ne îndeplini sarcinile.

I. Bălășescu - Învățător

Racovița — Dâmbovița

Nu mă chemați ciocoii!

Nu mă chemați! N'am vreme pentru voi!
Eu nu-s fecior de viță ciocoiască,
Născutu-m'am din blestem și nevoi
Deodată cu strămoșii și doina românească!
Flămând am fost și nu mi-ați dat mâncare,
Și'n podurile voastre gemeau podurile pline,
La mese imbuirate v'ați ospătat cu toții,
Și n'auziați cum plânge foamea 'n mine.

Setos am fost și nu mi-ați dat să beau,
Și'n pivnițele voastre se inspuma nectarul,
Nici apă din fântâna 'ce nu era a voastră,
Nu m'ați lăsat să iau.

Întemnițat am fost și nu m'ați cercețat,
Și nici măcar prin grații nu mi-ați întins o mână,
În sdrențe-am fost și nu m'ați îmbrăcat,
Căci libertatea mi-o doream stăpână!

Nu mă chemați! N'am vreme pentru voi,
Eu nu-s fecior de viță ciocoioscă,
Născutu-m'am din blestem și nevoi,
Și lupt ca lumea să se înfrățească!

George Ciudan

Figuri de luptătoare pentru democrație

În trecutul îndepărtat, când popoarele erau nevoite să trăiască numai din războaie și după urma lor, nașterea unui copil de sex masculin, era o mare bucurie pe când nașterea unui copil de sex feminin era plină de tristețe pentru familie și societate.

Însuși Vechiul Testament, prin redarea faptului că Eva a ispitit pe Adam ca să guste din pomul oprit, pricinuindu-le darea afară din rai, a contribuit, veacuri de-a rândul, la menținerea femeii în umilință și dispreț.

Religia creștină, prin răsturnarea vechei concepții și preconizarea legalității între oameni, aduce femeia pe aceeași treaptă cu bărbatul, nemaifiind considerată că făcând parte din castă inferioară lui.

Dacă prin această revoluție social-pedagogică, a lui Isus femeia și-a câpătat o parte din drepturile ei în societate, concepțiile politice capitaliste, totalitare, fasciste care s'au perindat la conducerea statelor până la terminarea războiului trecut, intenționat au căutat să depărteze femeia din viața politică și socială, lăsându-i ca sector de activitate, gospodăria-familia.

Femeia însă, conștientă de misiunea ei covârșitoare, în toate sectoarele de activitate ale societății, n'a rămas pasivă, ci a luptat din răzputerile ei. Nu exagerăm dacă spunem că femeia vrednică muncește mai mult și mai variat decât bărbatul, sau în cel mai greu caz nu măi puțin decât el.

Este necesar să neamintim pe:

Adelaida Popp, Tereza, Schlesinger și Ana Bocec, muncitoare austriace cari prin activitate neobosită au reușit, ca în 1894, să pună bazele primei organizații feminine care avea misiunea să lupte pentru protecția muncii femeii și pentru dobândirea drepturilor ei, iar în 1907 să aibă la Zürich prima adunare internațională a femeilor socialiste.

Clara Zetkin care pentru câștigarea drepturilor ce societatea a refuzat să le recunoască drepturile, la conferința femeilor socialiste de la Copenhaga—1910, că ziua de 8 Martie să fie socotită ca ziua solidarității feminine.

Genevieve Tabouis—fosta ziaristă a Ligii Națiunilor—una din cele mai înversunate inamice a lui Hitler, este femeia care a spus în conferința susținută „Hitler în ciclul in-

fernal” că Hitler va sfârși prin a cădea în propria-i cursă.

Andree Marty Capgras, secretara pentru chestiuni feminine a partidului socialist francez, a făcut parte din faimosii patruzeci care încă din 1940, a format primul grup „Franc-Tireurs”.

Miss Davies care încă din 1893 a susținut pentru gruparea femeilor engleze în organizații specifice feminine, spunând: „Operade eliberare a femeii trebuie să fie opera ei însăși”.

Progresele mai mari înregistrate de emanciparea femeii, care nu înseamnă anarhie, desfrâu, sdruncinarea familiei, sau îndepărtarea ei de rolul de mamă și soție, ci numai egalitate de drepturi cu bărbatul în toate domeniile, le găsim în U. R. S. S. marea democrație dela răsărit în care capitalismul a fost desființat.

Prin munca lor perseverentă, prin spiritul de inițiativă și prin voința de a-și consacra tot pentru binele celor mulți femeile sovietice au ajuns în posturi înalte.

189 femei fac parte din Sovietul Suprem, iar 848 sunt deputate.

„Niciodată în istoria omenirii și nicăieri pe lume n'a avut și nu are mai multe drepturi și mai multă considerație, decât în Uniunea Sovietică”.

Zoia Cosmodemianskaia, Zina Ganieva, Evdochia Nosal, Manjuk Mametova, Nasta Vorbuzova, Tamara Smiernova, s. m. d., sunt exemple vii în lupta pentru libertate, democrație, progres și pace, dusă de femeia sovietică, contra facismului contra întunericului.

Sunt demne de admirat, sunt demne de urmat.

Cu tenacitate asemănătoare femeii sovietice, femeia româncă a suportat, alături de bărbat chinurile temniței și lagărului, luptând pentru democrație și progres în cadrul organizațiilor patriotice.

Elena Pavel, Emilia Lungu Pufallo, Ana Pauker, s. a. sunt figuri de luptătoare contra barbariei, mizeriei și ignoranței preconizate de fasciști.

Sacrificiile acestor femei n'au fost și nu sunt zadarnice.

Ele au servit și vor servi de exemplu.

generațiilor viitoare care vor mai avea de luptat încă cu mentalitatea capitalistă care nu voiește să recunoască munca și meritul femeiei în lupta pentru binele societății.

Femeile, formând aproape două treimi din populația globului, vor transforma radical societatea prin munca ce va desfășura

în toate sectoarele unde este chemată să se afirme.

Prin deschiderea largă a porților democrației, să păsească pentru cucerirea drepturilor meritate arătând că femeia este plămădită din aceiași aluat, la fel de substanțial, ca bărbatul alături de care are dreptul să stea.

Brândușa.

Noul comitet sindical

În ședința din 19 Septembrie 1947, adunarea generală a învățătorilor din județul Dâmbovița și-a ales un nou comitet sindical, care să reprezinte tot ce are mai bun, tot ce are mai hotărât și mai devotat a-l păstra și a-l câștiga drepturile ei profesionale, înțelegându-l în știința marxistă-leninistă-stalinistă, sindicatul fiind șeala socialismului având drept scop lupta de clasă și internaționalismul politic ideologic specific clasei muncitoare.

Și nu a greșit în alegerea Cine putea oare să ridice mai bine autoritatea sindicatului, să o facă cunoscută și simțită decât tov. Bucur Valeriu, dăruitul luptător pentru democrație, însă din timpul ilegalității activității democratice? Cine ar fi putut să strângă în jurul elementele corespunzătoare metodei de lucru, activă, dinamică și constructivă, decât un președinte ca Bucur Valeriu călăt în focul luptei pentru democrație, pentru sindicalism.

Cei doi vice președinte: Vasile Predoiu și Albu Constatin, nu sunt și ei oare cele 2 puncte de sprijin pe care se reazemă țaria comitetului? Nu intruchipează Vasile Predoiu destulă maturitate de gândire iar C. Albu nu ineptuizabil organism de afirmare învățătorescă?

Prezenta tov. inv. Varvora Roșu, ca secretară a sindicatului nu spune nimic? Nu arată că s'a schimbat ceva în organizația noastră? Energia acestei tovarășe și sinceritatea ei, politică dă sens și culoare puternic comitetului.

D'apoi cine nu cunoaște pe îndrăgostitul de călător și de o viață mai bună, pe tov. Nicuță Balășescu, casierul sindicatului, veșnic în luptă pentru adevăr și dreptate?

Pe simpaticul Danil Stănescu, responsabilul organizatoric nu-l nevoe de al mai prezenta. S'a făcut cunoscut prin tactul, prin munca și verva lui în toate acțiunile de învățământ,

La fel și pe Ionel Diaconescu-Bezdead, responsabil cultural, talentatul dirijor și înfăptuitor al corului învățătorilor. Învățătorimea dâmbovițeană îl cunoaște și nu rari au fost ocaziile când s'au bucurat de roadele activității muzicale ale lui!

Nici că se putea o alcătuire mai bine încheată, mai frumos împletită și mai trainic zidită, ținând seama și de tov. N. Mihăilă, atât de activ în resortul economic.

Adăugând, acestora pe tovarășii: Geamănu Vasile, Nistor Tănăsescu-Înținatorul, pe Aurel Vlădeanu stăruitorul, pe Marla Șerban înfăptuitoarea, pe Ionel Popescu-Boten mobilizatorul, pe Popescu Gh.-Confesiul modestul și pe Toma Săvescu devotatul, comitetul capătă prin structura lui organizatorică cea mai desăvârșită, garanție, că interesele învățătorimii vor fi susținute, conștiința de clasă ridicată, regimul democrat întărit, sprijinul guvernului Dr. Petru Groza asigurat, elementul nou introdus în comitet fiind munca cinstită, dreptate pentru cei mulți demnitate, toate obținute prin metoda nouă inaugurată de comitei: activitatea pe teren — munca activă pentru cunoașterea realităților învățătoresci în general și a activității sindicale în special.

Urăm noului comitet, chezașia mersului înainte spre progres, spre democrația populară: sper la muncă.

N. I. Cuta

Pentru activitatea dușmănoasă contra Sindicatului, bine dovedită d-l Constantin Nicolae, învățător Teis, a fost exclus din Sindicatul Învățătorilor dela data de 15 Octombrie a.c.

Generalissimului STALIN

Ca un nou și mândru soare
Strălucind din răsărit
Biruitoar azi apăre
Generalissimul iubit.

II

Omenirea vede'n El
Pe Eroul legendar
Pe Biruitorul care,
Pacea i-a adus în dar.

III

Slavă îi aduc acum
Popoarele desrobite
Recunoștință culege
Pentru faptele împlinite.

IV

A luptat cu bărbăție
Sprijinit de-al său popor
A luptat pentru dreptate
Pentru al lumii viitor.

Slavă îi aduc acum
Popoarele liberate
Glorie li se cuvine
Bravelor sale armate.

VI

Cinste celor din uzine
Ca și celor din ogor
Laudă, fie, Staline,
Cinste 'ntregului popor.

VII

Slavă'n veci să te cuprindă
Cinstea marilor eroi
Brațul tău să se întindă
Ocrotitor peste noi.

VIII

Noi, iubire, îți purtăm
Pentru tot ce Tu ne-ai dat;
Numele-Ti, Mare Staline,
În veci fie lăudat.

I. Bălășescu
Inv. Racovița

ROLUL CĂMINELOR CULTURALE

Alături de autoritatea administrativă comunală, de autoritate școlară, sau de biserică ca și alături de diferitele organizații politice, care urmăresc o bună conviețuire a cetățenilor, valorificarea dreptului de cetățean al săteanului și promovarea lui la conducerea obștii, a unei categorii de interese sau alteia, mai sunt încă alte câteva.

Unele deja precizate ca menire necesară satului, altele care deabia mijesc în intențiunile oficiale sau în slabe experiențe pe teren.

Alături de acestea, pentru acestea și împreună cu acestea, lucrează în sat și „Căminul Cultural”, care ici mai activ, colo mai firav, dincolo puternic și creator, a luat ființă și apare mereu, în cele mai multe din satele țării noastre.

Încercând să precizeze, rolul, rostul, locul, sectorul de activitate ale Căminului Cultural, alături de atâtea instituții și așezăminte, îți răsare în cale o întrebare firească, pe care nu avem dreptul s'o ocolim: Ce-i

mai rămâne Căminului Cultural de făcut, care mai este locul său între atâtea autorități, instituții, organizații oficiale ale vieții satului? Să fie o nouăte scornită numai ca să înmulțească numărul și așa destul de mare al instituțiilor și autorităților din sat, pentru ca să constime acolo încă vreo câteva dosare în plus și să domolească câteva ambițiuni mărunte, lacome de titluri pompoase și prin acestea să contribuie doar la o și mai încurcată și nefericită învâlmășeală la conducerea satului?

Poate că i-ar rămâne, s'ar putea consimți cu o indulgență amabilă, un sector destul de mare ca vârstă biologică: Sătean de după serviciul militar; iar ca menire, o prelungire a Școalei, dincolo de vârsta copilăriei.

Este, oricum, sectorul cel mai însemnat, dar aci întâlnește biserica, a tot prezentă, precum și celelalte autorități, cari fiecare își are un domeniu limitat, dar tocmai pentru aceasta destul de prezent și însemnat.

Observăm că, deși toate aceste „funcții-

ni oficiale”, urmărească binele satului care nu poate fi decât unul și nedespărțit—totuși lucrează fiecare fără o legătură prea strânsă cu celelalte fără o colaborare intimă, organică, cu una sau mai multe dintre celelalte, dorind și urmărind binele, acel „mai bine”, în felul său cu mijloacele și metodele sale.

Și așa, așa, iată în viața satului, la cârma lui, atâtea forțe, care trag fiecare în câte o parte: fiecare către și pentru autoritatea sa imediat superioară, dar mai niciuna, anume și numai pentru sat: doctorul vrea una, agronomul face alta, agentul veterinar încearcă și dânsul multe, școala se sbuciumă pe o parte, biserica pe cealaltă. Toate vor binele satului, dar mai mult în funcție de ordinea căpătate de sus, decât de nevoile care gem jos.

Lipsea deci, aci jos în sat, unitatea de vedere, colaborarea armonică, a tuturor forțelor, împletirea efortului lor, într'un plan de acțiune comun.

Rămăsese neînmanuchiate, forțele acestea care se mișcă în sat, se risipesc și se anemiază, prin continua lor funcționare și cu cât numărul acestor forțe va crește, cu atât nevoia de acțiune, nevoia colaborării și a planului comun, va fi simțită mai puternică, va fi cerută mai imperios.

Mai observăm că, de cele mai multe ori funcțiunile acestea, autoritatea, lucrează în sat, cu cazuri sporadice, izolate întâmplătoare și nu cu întreg satul.

Cu alte vorbe, autoritatea lucrează în sat, dar în lucrarea sa, lipsește satul. Satul rămâne mai departe, amorț și neturburat în rezerva sa seculară, închiruit și neajutorat. Cât câștigă satul din relațiile lui cu oficialitatea locală? Nu promovăm de exemplu, sănătatea mărginindu-ne a trata câțiva bolnavi, ci combătând o epidemie sau a supraviețui igiena fântanelor etc. Numai într'o operă de educație sanitară, a satului întreg operă menită să schimbe mentalitățile vechi, să doboare obiceiurile învechite, să smulgă din pînă multor îndoeli și rezerve. Săteanul își duce viața lui, de cele mai adesea precară, așa cum a moștenit, așa cum s'a deprins. Nimic nu-l poate smulge din carapacea unui individualism, câteodată, împins până la egoism. Deaceia, în cele mai multe din cazuri, chiar acolo unde în funcțiunile de stat ale satului am avut în frunte apostoli și eroi, acestia au isbutit să facă multe lucrări mari, dar fără sat. Sunt acestea reali-

rări cu adevărat mari dacă lipsește din toate sufletul satului? De o parte elita creatoare, de cealaltă, satul indiferent și pasiv. Dacă de secole întregi, satul nu a avut delacine și de unde să învețe unirea în muncă, solidaritatea binelui comun, dacă din treaba oficialității lipsește satul, trebuie să-l căutăm, dacă nu este organizat să-l organizăm, dacă nu știe să fie unit, să-l învățăm unirea muncii și solidaritatea în bine. Prin ce? Numai prin pilde vi concrete. Singura școală care-l poate deprinde la toate aceste lucrări bune și noi, este aceia care oferă pildele cele mai chemătoare. „Școala muncii în obște”.

Marile înfăptuiri, au venit întotdeauna de dincolo de inițiativa și acțiunea legală.

Acestea răsar întotdeauna, din inițiativă, neoficială „laică”, dacă se poate spune.

Inițiativa, nu trebuie să rămână totdeauna de partea autorității. Strictea îndeplinire a legii, înseamnă un cadru prea strâns de viață. Se spune deci, stârpirea, stimularea, organizarea inițiativei particulare. Dar cine să sgândăre și să capteze inițiativa fiilor obștii, a sătenilor întreprinzi și harnici, cari să târască după dânșii, ca un imens curent de energie creatoare, unul câte unul, pe toți cei mai zăbavnici, mai greoi? Cine să facă această ispravă, să spargă cadrul îngust legal, care să pună accentul mai întâiu pe fapte și apoi pe lege, care să folosească legea numai ca limită pentru ceiace este rău? Care este instituția care să înmanucheze organic, toate aceste forțe creatoare ale satului, pentru binele obștesc? Cine să îndeplinească acest rol?

Iată a sosit timpul să o afirmăm: Căminul-Cultural. Da, căminul le înmanuchiază, le împletește armonios, le unește. Unirea este puterea.

Legea Căminului, este una singură, este legea harnicilor albine: munca chibzuită și disciplinată, a tuturor pentru toți.

Să nu lăsăm aci însă, loc pentru o greșală care ar putea fi foarte gravă.

Anume aceia de a socoti că simpla unire a tuturor „notabilităților”, din sat, sau simpla asociere a câtorva idealisti înflăcărați, înseamnă acum „Căminul-Cultural”, Pușine

lucruri bune ar face Căminul-Cultural, decât s'ar mărgini să rămână, un sfat al notabiliților satului. Căminul pretinde ca toate funcțiunile satului, să lucreze cu satul, cu obștea, pentru a educa: pentru a transforma totul prin muncă și marea taină a educației.

În fața individualismului de jos, Căminul afirmă și realizează; solidaritatea tuturor,

spiritul de obște.

Nu mai întâi pentru noi, fiecare pentru sine, ci mai întâiu pentru obște, căci prin obște ne ridicau și ne izbăvim, fiecare.

Este noua etică a muncii „în obște pentru obște,

I. Donit V. Stănescu
Insp. Cult. Județean.

După 30 de ani

Suntem în plină sărbătoare. Uniunea Sovietică și ea întreaga omenire sărbătorește 30 de ani de la Marea Revoluție din 1917. Această sărbătorire nu o facem din complexitate, ci din datorie, din necesitate, fiindcă am profitat pe urma ei, ea însemnând o nouă etapă în dezvoltarea societății omenestii, socialismul.

Pentru noi, pentru România, pentru destinele ei, o astfel de sărbătoare capătă o deosebită însemnătate;

Și pe drept cuvânt.

Acolo, în Uniunea Sovietică, s'au făcut, în aceste trei decenii, fundamentele unor noi așezări sociale ale căror roade în toate ramurile de activitate, de gândire în toate compartimentele vieții, sunt recunoscute azi de tot ce este capabil să înțeleagă.

Dacă Rusia țaristă a fost așa cum a numit-o marele Lenin în 2 cuvinte, „închisoarea popoarelor”, unde bănuțu foametea, bolile sociale, mizeria, persecuției, suprimările așezămintelor culturale analfabetismul, dacă în părțile periferice nu se știe de săpun, baie, petrol, femeia lipsită de drepturi, fetițele măritate la 12 ani și vândute ca roabele, dacă Armenia era colonă țarului, unde se lucra încă cu plugul de lemn, iar în Ucraina țărănimea era lipsită de pământ dacă până la 1917 Rusia a fost o țară unde structura absolutistă feudală împiedica dezvoltarea spirituală a poporului, după revoluție poporul a devenit stăpânul propriei sale soarte a început să asimileze temeinic realizările culturale ale omenirii și să pecetluască ceace Lenin spunea, «Niciodată nu va fi în viața acel popor în care muncitorii și țărânii în majoritatea lor și-au dat seama, au văzut și au simțit că ei apără puterea lor Sovietică, puterea celor ce muncesc, că ei apără acea operă care le va asigura lor și copiilor lor, posibilitatea de a se folosi de toate binefacerile culturii, de toate creațiunile muncii omenestii».

Tăcăm de aceea victoria Revoluția din Octombrie 1917, înseamnă o cotitură radicală în soarta istorică a capitalismului mondial, o cotitură radicală în mișcarea de eliberarea a proletariatului mondial o cotitură radicală în mijloacele de luptă și formele de or-

ganizare, în felul de trat și tradiții, în cultură și ideologia maselor exploatate din toată lumea, Revoluția din Octombrie 1917 având ca scop desființarea oricărei exploatări a omului de către om, desființarea oricărei grupe de exploatări, instaurarea dictaturii proletariatului, organizarea unei noi societăți, societatea socialistă.

Ea a luat uneltele și mijloacele de producție din mâna moșierilor și a capitaliștilor și le-a prefăcut în proprietate socială, spunând astfel proprietății burgheze, proprietatea socialistă, demascând minciuna capitaliștilor, cum că proprietatea burgheză e inviolabilă, efântă, veșnică.

Ea a smuls puterea din mâna burgheziei, a lăsat burghezia de drepturile politice, a sfărâmat aparatul de stat burghez și a predat puterea în mâna sovietelor spunând astfel parlamentarismul burghez, ca democrație capitalistă, puterea de stat socialistă a sovietelor, ca democrație proletară, spulberând minciuna social democrațiilor, cum că acum este posibilă trecerea pașnică la socialism prin parlamentarismul burghez.

Ceva mai mult. Revoluția din Octombrie nu s'a oprit și nici nu se putea opri aci. Distrugând vechea stare de lucruri burgheză, ea s'a aducut să construiască o nouă stare de lucruri socialistă, de construire a partidului, a sindicatelor profesionale, a sovietelor, a operației, a organizațiilor culturale, a transporturilor a industriei, a Armatei Roșii.

Ce ne dovedește realizările din cei 30 de ani? Ce ne arată succesele neîndoioase ale socialismului, în Uniunea sovietică pe frontul construirii?

Ele arată vădit că proletariatul poate că conduce cu succes țara fără burghezie și împotriva burgheziei, că el poate să construiască cu succes industria fără burghezie și împotriva burgheziei, că el poate să construiască cu succes întreaga economie națională fără burghezie și împotriva burgheziei, că el poate să construiască cu succes socialismul cu toată încercuirea capitalistă.

Lovind și sdruncinând imperialismul nu numai în centrele dominației lui, nu numai în metropole, ci și în colonii Revoluția din 1917 a deschis o epocă nouă,

epoca revoluțiilor coloniale, arătând că metoda proletară internaționalistă este posibilă și rațională ca singură metodă justă pentru desrobirea popoarelor, dovadă în același timp că alianța frățească dintre muncitorii și țărani popoarelor celor mai diferite țări pe baza liberei voințe și a internaționalismului este posibilă și rațională.

Ce mai desprindem după 30 de ani?

Dacă înainte de Revoluție masele muncitoare ale lumii erau socotite ca o „turmă oarbă” care rătăcește prin întuneric și e lipsită de perspectivă, după Revoluție s'a creat un far care le luminează calea și le dă perspectivă, un far care concretizează toate năzuințele și strădaniile claselor subjugate, ridicând la un anumit nivel forța și greutatea specifică, curajul și hotărârea de luptă a claselor asuprite din toată lumea, silind clasele stăpânitoare să înă seama de ele ca de un factor nou important, factor care astăzi există sub chipul celei dintâi dictaturi proletare:

Marea Revoluție din Octombrie 1917 născută sub steagul marxismului, sub steagul ideii dictaturii proletare și sub steagul leninismului, datorită celor 2 deschizături de drumuri și începători de perioadă nouă în istoria omenirii Lenin și Stalin, a făcut posibilă crearea primului stat proletar, a cărui țarie și rol se afirmă și se simte tot mai mult nu numai în viața lăuntrică a țării și în viața lumii întregi.

Cu calitățile excepționale ce-i prefacă în gigantici ei au inadurat, era planurile Cincinale, au creat o industrie grea și ușoară, au colectivizat agricultura, fapt social unic în lume, au zidit orașe noi, au destelenit stepele, au profăcut maidanele, maghernițele și pustietățile în parcuri, în piețe, în mărețe așezări omenești, au tăiat canale imense, au îndiguit apele, au secăt coluri de mare, au adus la lumină popoare adormite și au creat primul stat proletar, a cărui țarie și rol se afirmă și se simte tot mai mult nu numai în viața lăuntrică ei și în viața lumii întregi.

După 30 de ani, în U. R. S. S. socialismul nu este o vorbă goală sau în vis, ci o realitate vie, permanentă și generală. Il vezi la tot pasul, cum la tot pasul întâlnești dictatura proletariatului: o gigantică voință și putere de transformare și creațiune, o nemai pomenită colaborare colectivă închinată obștei, pământul un vast santier, iar locuitorii un fecund rouă de albine.

Așa este acum în țara celor ce muncesc, în țara planurilor cincinale, în țara muncitorilor educați în spiritul disciplinei și jertfei consistente, crescuți în spiritul învictibilei voințe de a învinge.

Din hulita țării a sovietelor, după 30 de ani dela Marea Revoluție, nici că se putea o mai mare victorie ca aceasta: stăpânul cel mai important, factorul cel mai însemnat al păcii lumii mândria, pavăza și triumful omenirii întregi, țara cea mai bine rânduită și administrată, cea mai îmbelsugată, cea mai frumoasă mai liberă, cea mai liberă, cea mai puternică,

cea mai puternică din lume.

De acela, avalanset de minciuni, de injurii, de calomnii ce s'au debitat zilnic împotriva Marelui nostru vecin și asupra marilor conducători Lenin și Stalin, a venit timpul să răspundem printr'o cunoaștere a realităților din U. R. S. S. printr'o trezire a noastră din întuneric și o aplecare către Răsărit, întocmai cum florile se apleacă spre Soare-Răsare, fiindcă de acolo vine lumina, spărgând zidul cel gros care ne despărțea pentru a vedea ce comori nebănuite poate găsi și pune în valoare un regim proletar curajos, încrezător în puterea și în steaua sa, în perfecționarea omului și în biruința intergrală a socialismului.

Aceasta ar fi de dorit s'o înțelegem cu toții și în special reprezentanții claselor stăpânitoare în deosebită compunere și declin:

Că, toate acestea se datoresc virtuții transformatoare a celei mai gigantice Revoluții cunoscută în istorie a celei mai înalt grad de evoluție socială și de progres omenesc.

Că, toate acestea s'au putut înfăptui datorită prodigioasei forțe creatoare a proletariatului, descăturață și fecundată de revoluție și socialism.

Că, nimic nu s'a înfăptuit fără participarea activă a celor mai giganti oameni, de numele cărora sunt indisolubil legate întemeierea și dezvoltarea Uniunii Sovietice Lenin și Stalin.

Că, instrumentul de elită care priveghează evoluția și prin care se înfăptuiește Revoluția, este partidul, această formidabilă falangă disciplinată și omogenă.

De aceste adevăruri trebuie să fim cuprinși cu pridelele acestor înalte aniversări.

Trăiescă a XXX-a aniversare a marelui Revoluții Socialiste din Octombrie înfăptuită de clasa muncitoare sub steagul lui Lenin și Stalin.

I. Bălășescu—învățător Racovița.

Epigrame.

Lui Bibi Georgescu
dela Policlinică

Policlinica, ce-i drept
Leacuri multora a dat,
Spune drept dacă pe tine
De reumatism te-a scăpat?

Lui N. C.—Fieni.

Mutarea în Brașov, are un scop în sine
Vrei s'o duci mai bine
Eu, că prieten bun, sfat îți dau acum
Lasă-ți pielea aici, n'o lua cu tine.

Octombrie 1917

O dată în istoria politică a omenirii care aminteste o biruință.

O biruință, care a însemnat o întoarcere spre altă formă socială a lumii vechi—un prag, peste care a trecut în cântece de slavă pașii dreptății pe toți agenții văzuți și nevăzuți ai capitalismului devorator, toată pleava profiturilor, ciracii lenei, specialiștii explotatori.

Revoluția Socialistă din Octombrie 1917, a asezat o lespede grea și de neridicat peste mormântul vechilor firme sociale—burghezo capitaliste.

Toată țara noastră, tot poporul, a manifestat o sinceră și adâncă lucrare în următorul entuziasm, la aniversarea a 30 de ani dela Marea Revoluție.

Sa simțit în această manifestare, un suflu puternic, o stăruință de unire, o categorică voință de a învinge ultimile greutăți ce stau în calea realizării intervale a socialismului.

Este aceasta un verdict categoric al poporului, pentru asezarea dreaptă socială, spre care năzuiesc toate forțele progresiste ale țării, în frunte cu partidele muncitorești.

Un buchet impresionant de evenimente cari coincid cu aniversarea a 30 ani dela revo-

luția din Octombrie, vin să întărească adeziunea poporului la marșul revoluționar, al socialismului:

- a) Lichidarea reacționarismului istoric prin procesul fostului P. N. Ț.—Maniu.
- b) Eliminarea din conducerea populară a țării a ultimelor resturi burgheze.
- c) Partidul Unic Muncitoresc.

Sunt acestea toate, lovituri grele de ciocan; peste capul dogit de necazuri al unei păături de inconștienți, căci au înăbușit ani de zile, conștiința și năzuința poporului muncitor.

Cu gândul la imensele urmăriri ale revoluției socialiste din Octombrie.

Conștienți că din foloasele acestei revoluții se adapă astăzi și poporul nostru.

Invățătorimea Dâmbovițeană aduce un omagiu de recunoștință sinceră și caldă făuritorilor Statului Socialist Sovietic și urează conducătorilor politicei românești, să realizeze cu un ceas mai devreme, cei ce inimile lor o doresc:—Instalarea definitivă și completă a democrației progresiste în toate compartimentele de viață ale statului.

Ien Costache

Trăiască a XXX-a aniversare a Marei Revoluții Socialiste din Octombrie, înlăptuită de clasa muncitoare sub steagul lui LENIN și STALIN.

Trăiască prietenia Româno - Sovietică cheazășia independenței, suveranității și securității noastre.

CÂNTEC PENTRU

În satul nostru mic, cu casele răsfirate pe dealuri,
A venit — într'un an pe care nu-l mai știu calendarele
Odepeșe împovărată cu sigilii de ceară, ca un hrisov
Și a pus pe gânduri toți țărani, și pe mai marelelor, primărele.

Au răsucit logofății hârtia pe toate fețele s'o deslușească,
S'au dus la zapciu să-și dea cu părerea ca unul mai mare,
Dar abia târziu i-a fost lămurit un ispravnic dela județ
Că-i ordin să se înfiinjeze prin toate satele, Școli Primare.

Și mai glăsuia depeșea cu sigilii de ceară 'ntărită,
Amenzi și pedepse pentru cei care nu se supun celor scrise,
Încât, strămoșii mei dela sate înspăimântându-se
Au închis porțile sufletului, desfunzind pădurile de așteptare și vise.

Și-au trecut anii, cum trec cocorii toamna spre țările calde,
Copii satului meu și ai tuturor satelor au rămas analfabeți;
La Școala Primară, nu bătea inima poporului,
Acolo se făcea politica boerilor și slugilor lor, logofeți.

Școala Primară a rămas o clădire urâtă și rece
Unde avuții satelor își făceau nunțile și cumetriile
Unde filizonii pripășiți printre noi dedeau baluri „selecte”
În vreme ce filoxera, otrăvea sufletul dealurilor, viile...

Școala Primară, era ca un trup fără viață, ca o dugheană,
În clasele ei, minciuna odrăslea ca un crin;
Oamenii din satul meu și din alte sate nenumărate,
Duceau mai departe o viață de slugi și de chîn.

Se temea boierimea să aducă adevărul și lumina la Școală,
S'ar fi deșteptat copiii plugarilor și când se măreau, cine știe,
Le-ar fi venit gust să-și facă dreptate singuri
Pentru toate deceniile lor de mizerie și de silnicie,

Prin vadul râurilor a curs multă apă la vale,
Și aur s'a scurs din belșug în punga marilor stăpâni;
Până când, scuturând frunțile, oamenii de pretutindeni
Au reușit să scape de cătușele cu care se năsteau pe mâini.

Acum abia satele de pe tot cuprinsul au adevărate Școli Primare!
Între pereții lor, copii poporului muncitor vin cu toți să se lumineze
Să învețe cum se câștigă libertatea și drepturile omului
Să afle că pământul este al celor ce știu să-l lucreze!

ȘCOALA PRIMARĂ

La Școala Primară, se deschid drumurile curate spre mânia:
Uaele duc spre ogoare, altele spre birouri, altele spre uzine;
La Școala Primară a poporului se învață iubirea de oameni
Și toate gândurile se urzesc dela greu — prin muncă — la bine.

La Școala Primară din satul nostru cu casele răsfirate pe dealuri,
Au venit de curând muncitorii din minele de cărbuni,
Se adunaseră țărani, ca un snop de grâu în an rodnic
Și ascultau cum vorbeau muncitorii despre adevărații făcători de minuni,

Despre cei ce topesc fierul și-l fac pluguri, casmale și sape,
Despre cei din Petrol, din Textile, din Porturi, despre toți,
Și au înțeles plugarii că dând mâna cu cei din uzină,
Vor scăpa țara de aventurieri, de samsari și de hoți.

*Pe drumul nou pe care milioane de oameni mărșăluiesc
Uniți în aceleaș gânduri de muncă: pentru libertate,
Școala Primară îndrumă în fiecare an, alt contingent
Care va purta făclia adevărului mai departe.*

*Încolonați, generație după generație, ca frunza, ca iarba,
Cu ciocane și sape, cu chipul lui Lenin în frunte,
Pluguri și strungari, învățători și femei, tot poporul,
Din vrerile lor, au clădit piatră pe piatră, falnic munte.*

*Deaceia, când treci pe lângă câte-o Școală Primară,
Cetățene, ridicăți pălăria și umpleți pieptul de mândrie,
De-acolo începe drumul pionerilor care mânia,
Fala poporului liber și democrat or să fie.*

La Școala Primară — la toate Școlile Primare din țara mea: —
Mă voi duce cât de curând să stau de vorbă cu frații.
Să le spun în numele Partidului care are grije de ei,
Că în satele lor, nu vor mai avea cuvânt greu doar bogații.

Și-am să le spun că lumina este la fel pentru toți,
Indiferent pe ce limbă se vorbesc între ei,
Partidul celor ce muncesc pe ogoare, în birouri și în uzine,
Le va trimite îndemn prin salutul pumnilor mei.

Pe marginea Congresului Uniunii Sindicatelor de învățători

În zilele de 22 și 23 Octombrie a. c. s'a ținut la București, congresul Uniunii Sindicatelor de învățători.

Lucrările congresului s'au desfășurat sub semnul hotărâtor al energicei acțiuni de redresare economică și spirituală, propusă de către P. C. R. și pusă în practică de către tov. ministru Gh. Gheorghiu Dej, sub semnul încheșării unității clasei muncitoare și creerii partidului Unic Muncitoresc și într'un moment hotărâtor, când lupta dintre forțele democratice iubitoare de pace în frunte cu Uniunea sovietică și forțele imperialiste instigatoare la un nou război în frunte cu Statele Unite ale Americi, asistând atât pe plan intern și extern la falimentul lagărului imperialist și reacționar.

Momentul a fost hotărâtor și prin faptul că s'a făcut o cotitură în muncă. Acțiunea de unificare a Sindicatelor de învățători cu Sindicatul profesorilor secundari și universitari a fost un câștig al mișcării sindicale și un prilej de manifestare al solidarității cu cei ce muncesc, cu clasa muncitoare, unitatea fiind problema de bază a acțiunii întregului popor.

Cum puterea să fie altfel când lucrările congresului s'au ținut în prezența oamenilor muncii? În prezența tov. Gh. Apostol, președintele C. G. a Muncii. Rând pe rând își spun cuvântul reprezentanții tuturor uniunilor.

Sunt demne de reținut exemplele date de către tov. dela Metalurgie și Pielărie. Iată ce a spus primul: un mare bancher, coborând din mașină, cu micul său fiu, întâlnește pe un biet muncitor cu un cârd de copii slabi, rău înbrăcați și amărâți. Copilul boerului a întrebat pe tatăl său: „De ce tată acest muncitor care trudește din zi și până'n noapte este așa de sărac, iar noi care stăm toată ziua suntem așa de bogați? Tatăl dându-i peste gură, i-a răspuns: „taci din gură. Ei nu știu să numere. Nu știu aritmetică; fiindcă dac'ar ști aritmetică ar vedea că noi suntem f. puțini, iar ei f. mulți și într'o clipă ne-ar

pierde pe toți—...Pilduitoare a fost și cunvântarea tov. dela pielărie, care a spus că el a fost o victimă a regimurilor de până'n prezent, rămânând analfabet până la o vârstă înaintată.

Și cum putea să nu se înfăptuiască uniunea dintre membrii corpului didactic, când tov. P. Constantinescu-Iași a spus cuvânt de îmbărbătare din partea prof. secundari și a arătat că ideea a plutit dela 1919, astăzi înfăptuindu-se datorită condițiilor obiective create de regimul democratic și de reprezentanții cei mei autentici ai învățătorimii și profesorimii: Mihail Roșianu, Simion, profesor Dan Dimitriu etc.

Ce a însemnat prezența în mijlocul nostru, a d-lui prim ministru Dr. P. Groza, decât o mărturisire că „o altă problemă mai mare ca aceea a educației unui popor nu poate să existe astăzi” după spusele D-sale, lată câtă importanță i s'a dat acestei unificări. Nu înzadar a spus tov. Gh. Apostol că importanța unificării este națională și internațională, iar d-l prim ministru Dr. P. Groza, asigurându-ne că stabilității monetare i s'a adăugat stabilitatea politică, la plecare a declarat: plec mai tânăr și mai hotărât a duce lupta”.

Și-apoi, problemele debătute și în special problema Reformei învățământului expusă de tovarășul ministru al Educ. Naț. St. Voitec, au dat congresului caracterul unei ședințe de înaltă trăire patriotică, de înaltă înțelegere și documentare politică.

Ceace însă a întuziasmat mai mult și a dat un viu calorit congresului, a fost cuvântul reprezentantului partidului comunist român.

Cei care nu l-au cunoscut mai dinainte pe tov. Gh. Vasilechi, cred c'au rămas cu credința ca el este un învățător, un mare educator.

Problemele debătute, în special cele privind educația tineretului, munca extra-școlară, sănătatea poporului, colaborarea cu părinții, comprimările, campania de însămân-

țări, nu au scăpat din cuvântarea d-sale. Cât adevăr și câtă tragedie a desvăluit spunând: „în timp ce la oraș sunt zeci de doctori pe o porțiune de stradă și îngrijesc de câinii cucoanelor, la sate avem un doctor la câteva mii de locuitori” la fel și în ceace privește grija pentru animale.

Am plecat cu încrederea că și în acest sector al bătăliei culturale — propunere a P. C. R. — vom învinge.

Mai mult pentru a atinge dubla cotitură — pe lângă partea ideologică — în structura organizatorică a noului Sindicat al Corpului Didactic din România s'a schimbat ceva. În locul numelor faimoase, cotelitori prin toate comitetele după înfăptuirea unificării sindicatelor, avem și un nou comitet, cu nume noi, cu oameni noi.

Cel care a fost ales pentru a conduce Uniunea Sindicatelor Corpului Didactic din România este tov. Mihail Roșianu, un luptător încercat și verificat în lupta pentru democrația țării și întărirea luptei sindicale.

Vin apoi numele tov. Mărza, neînfricat luptător, simpaticul profesor Tiberiu Ionescu, pe care-l cunosteam de curând era profesor la Târgoviște, la Mănăstirea Dealul venerabilul Gh. Simion, luptătoarea Lenormanda Benari, Gh. Dnmitrescu inv. București, Sighedu Ludovic, Maria Pop dela Cluj cunoscută nouă de multă vreme, profesorul Mihail Nan, P. Constantinescu-Iași, pe care nu mai este nevoie să vi-l prezint, C. Bahrin, moldoveanul sincer democrat, Coralia Călin, tăioasă și biciuitoare în articole și cuvântări, prof. univ. Bărbulescu, Gh. C. Nicolcsescu, dârzul inv. Ionescu Ghiuvenlie, prof. Grigore Agapia, Aurora Antonescu, inv. Alecu Dnmitru profesor. Folch Alex.-Odorhei Nistor Ion-Sibiu, Alfred Lonterman, iorgu Stoian, Virgil Preșură, Flaviu Blazian, Vlășcean D-tru, Gh. Niță-Bacău, Pasca Teodor prof. Cluj, Elena Ionescu-Tișișoara și Vasile Popescu-Romanati.

Am avut satisfacția să auzim la cenzori și numele tov. Lazăr Ștefănescu învățătorul și luptătorul pentru binele poporului, alături de ale prof. Mihail Cruceanu și Fănică Tudoreanca Constante.

Nu trebuie să uităm ceace a marcat și mai bine cotitura în noua structură organizatorică: Mironescu-Mera a fost exclus definitiv și fără drept de revenire din uniune și sindicat.

Este o lecție dată la timp și un avertisment tuturor celor cari în loc să lupte pen-

ru binele celor mulți și necăjiți, se așează împotriva intereselor lor. Prin curățirea ce s'a făcut sus, la Uniune, s'a dat nădejdi de mai bine jos, lichidându-se cu sectarismul, cu clicile și trambulinile politice.

În afară de acuzațiile ce-i s'au adus pe bază de acte, de documente, în care intră atitudinea lui antidemocratică, vădit de dreapta, de activitatea lui desfășurată înainte de 23 August 1944, anti sovietică și anti populară precum și aceea după 23 August 1944, la Minister inaugurând și patronând politica haosului și al desmățului prin redactarea cărților didactice, a fișelor și cataloagelelor a cărămizilor pentru „casa inv. Socialiști” nedând nimănui nici o socoteală pentru bani încasați pe cele de mai sus ca și pentru cei încasați pentru analfabetizare și materialul didactic, în afară de aceste probe, sunt demne de reținut, declarațiile date împotriva lui de către tov. Platon Dumitru, Lazăr Ștefănescu, Bahrin etc. și mai ales caracterizarea făcută de tov. Sencovici, Secretarul G-ral al C. G. M. care a spus: este periculos pentru democrație prezintă falșitate și este cuprins de perversitate.

După cum vedem, congresul ce s'a ținut anul acesta la București, a însemnat un pas înainte prin unitatea noastră de luptă prin încheierea Uniunii Sindicatelor Corpului Didactic, prin întărirea comitetului cu nou elemente cinștite și hotărât democrate, prin deșbaterea problemelor și prin hotărârile luate de a forma elementul de suținere a politicei democratice și progresive a guvernului Dr. P. Groza și mai ales prin largirea unității sindicale, țel permanent al sindicatelor.

Datoria noastră, în momentul de față, este de a forma un mare și puternic front de luptă pentru pace, de a merge pe drumul salvator, drumul spre socialism, principiu de bază al activității sindicale după care să călăuzește C. G. M.

I. Bălășescu.

Ignoranța și analfabetismul a fost armele reacțiunii pentru asuprirea poporului.

Educația și cultura trebuie să fie în avangarda luptei pentru democrație.

Școala poporului în slujba democrației

Până în preajma ultimelor două războaie mondiale, ideea democratică, de care sunt animate toate popoarele, se resimțea doar în anumite state, căci întreaga omenire era amenințată de cel mai grozav flegel-fascismul.

Datorită însă primului război mondial din anii 1916-1918, dar mai ales datorită victoriei aliaților din ultimul cataclism, care s'a terminat pe pământul Germaniei și Japoniei în anul 1945, dominația absolutismului a fost prăbușită, balaurul cel cu multe capete, fascismul, care a otrăvit și a turburat liniștea omenirii multă vreme, a fost străpuns până la inimă, iar pe ruinele vechei concepții greșite, crește astăzi dornică de pace floarea democrației.

Democrația după cum afirmă oamenii cu competență, este acea care se străduiește din răspuțeri, ca toți cetățenii țării, fără deosebire de credințe religioase, stare economică sau socială, să participe efectiv la viața politică a statului ca toate valorile, atât cele dela orașe cât și cele dela sate, să poată circula nestânjenite, înălțându-se până acolo, până unde puterile și aptitudinile lor le permit.

Însă, pentru ca noua concepție democratică să poată aduce roadele asteptate, adică —ca dreptatea socială să pornească de jos în sus, nu numai de sus în jos— așa cum se făcea pe vremea istoricilor, trebuie neapărat, ca toți fiii țării să fie luminați. Alminteri, din cauza lipsei ee cultură de conștiințiozitate, acești cetățeni neluminați, vor deveni și mai periculoși societății, prin faptul că, făcându-si o idee falsă despre o democrație, cum dealfel se observă și astăzi în orice acțiune a noastră, prin invocarea argumentelor șubrave „apoi e democrație”, vor vedea în lide libertate, ideia de nesupunere, de complectă delăsare socială.

D'în contră, noua orândială socială, cere mai mult ca oricând—tuturor fiilor țării, multă stăpânire de sine, multă supunere, căci, după cum spune Forster: „nimeni nu-i mai puțin independent, decât acela care n'a cunoscut niciodată supunerea.”

Omul deci se naște debitor societății din care face parte, spune Leon Borgoîs, dar pentru a putea să intre în sânul ei, trebuie să îndeplinească anumite condițiuni indispensabile progresului social, cum ar fi spiritul de disciplină și atașare la grupul social, care fac parte integrantă din educația cetățenea-

scă și a poporului.

Și cele două elemente amintite mai sus, spiritul de disciplină și atașarea la mediu social—care vin în ajutorul democrației ca un fel de corolar al ei, nu se pot forma decât printr'o cultură solidă făcută cu ajutorul școalei și a anexelor ei.

Pentru aceasta, adevărata concepție de mocratică susține că nui de ajuns să i se acorde poporului o mulțime de drepturi, până ce nu i se va da și cultura necesară ca să le poată exercita.

Tocmai din această cauză, preocuparea de căpetenie a conducătorilor noștri este îndreptată în primul rând către educația și culturalizarea poporului a mulțimii, spre a o face aptă noului și covârșitorului rol social hărăzit de țara în care trăim.

Școala este mijlocul cel mai bun și mai bun și mai propice, pentru a schimba în bine, în scurt timp, fața și mentalitatea unei societăți, așa cum cer imperativele vremii. Așa se explică de ce, la orice schimbare sau prefacere mare socială, școala este chemată să-si spună cuvântul, să-si dea raportul său nepricupețit. Și tot așa se explică de ce, convingerea mai tuturor pedagogilor și oamenilor de școală a fost și este că dintre toți factorii care determină progresul social, cel mai important este cultura, deci și educația care o face posibilă.

Comenius cerea educația pentru clasele sociale, indiferent de rang, de starea materială, de sex sau de alte considerente, numai ca educația să fie accesibilă pentru toți fiii, „căci toți sunt fiii aceluiași tată și au aceleași drepturi și daturii în statul care-i ocroteste”.

Prin această concepție, Comeniusne dă primul său aspect de educație democratică care se iucadrează de minune și astăzi, în sistemul nostru de educație pentru întreg poporul.

Școala ese chemată astăzi, să infăptuiască și să repare tot ce ultimul războiu mondial a făcut rău pentru țara noastră și omenirea întreagă. Deaceia desfescizarea și umanizarea școalei românești în general, culturalizarea și înălțarea maselor populare în special prin înființarea căminelor de zi, a cursurilor de adulți și a Gimnaziilor Unice—unice în politica noastră culturală și școlară—sunt realizări pe care și le propune

noua școală democratică a poporului, să le ducă la bun sfârșit cu toate greutatețile prin care trecem, numai ca să fie în sprijinul țării și al prosperității ei.

Dar pentru ca școala poporului să fie cu adevărat școală, iar roadele ei să fie cu adevărat roade puse în slujba democrației, trebuie să se debaraseze de unele lacune din trecut, adaptându-se cât mai mult specificului monștru cultural și politic.

Pentru ca noua școală să poată răspunde prompt și integral la noile imperative sociale în care trăim, se cere cu insistență, ca atât programele ei de învățământ cât și metodele ei învechite, să fie complect revizuite iar întregului învățământ să i se dea o nouă orientare și organizare pedagogică și politică în corcondanță cu nevoile momentului de față.

O școală cu programe și metode învechite unde mișună idei fasciste care au turburat spiritul european vreme îndelungată nu trebuie să mai dăinuie. În locul metodelor învechite care nu făcea alceva decât să umple mintea copilului cu un balast de cunoștințe abstracte și de scurtă durată fără

al pregăti pentru viață s'a adaptat metoda globală care ținând seamă că sufletul copilului nu este fracmentat ci un tot unitar în strânsă legătură cu mediul înconjurător a dat rezultate bune.

Pentru a realiza însă cu succes tot ce am arătat până acum, școala poporului trebuie să fie bine întreținută, slujitorii ei să fie bine răsplătiți și mai presus de toate școala să se bucure de personalitatea morală a educatorilor ei. De aceea a vorbi de școala poporului ca de un lucru oarecare dacă nu vom reaminti ceva și despre educator înseamnă că nu am realizat tocmai unul din dezideratele școlii poporului, educatorul poporului.

Educatorul poporului să fie în măsură să facă față tuturor problemelor noi create.

De aceea bine venită este ideea conducătorilor țării de a face apel la școală și la slujitorii ei—învățătorimea trebuind să fie în avangarda luptei pentru democrație.

Constantin Scarlat
Inv. Glâmbocata.

Piatra Fundamentală

Polidor Țuculescu nu-și găsisse astâmpăr toată noaptea. Se syârcolise în pat de parcă l-ar fi bântuit frigurile, ațipind rar, ca să se trezească transpirat, pomenindu-se apoi vorbind de unul singur.

Iar părea că noaptea nu se va mai sfârși, se uita nerăbdător la ceas dar luminile acestuia se mișcau încet, enervant de încet.

Când zările pătrunseră albastri prin fereastră, dibuind cu degete de lumină neclară pereții odăii, Polidor sări ca ars din pat. Se îmbracă în fugă ca în anii nu tocmai depărtați ai milităriei și cu o grabă nespusă părăsi camera, lăsând în urmă o desordine adolescență și nemotivată.

Satul continuă să doarmă, strada era pustie, lci, colo, câte-un felinar clipea obosit de veghea de peste noapte, încercând zadarnic să lupte cu rozele violete ale zorilor care se anunțau de dincolo de brațurile dealurilor împrejmuitoare.

Cu pași mari, Polidor Țuculescu, căta pe câteva ulițe, îndreptându-se apoi spre sapățul vestic al satului, unde comitetul ho-

tărise să se clădească școala cea nouă, a cărei piatră fundamentală avea să fie pusă în dimineața aceasta.

Sunt șase luni de când venise învățător de promoție nouă în satul cu oameni săraci și necăjiți, șase luni de când luând contact cu realitatea se hotărâse să rămână aici, indiferent viața grea pe care desigur o va duce, departe de oraș, departe de gară.

Ceilalți colegi învățători, trei la număr, se împotmoliseră în drumul lor spre viață, și rezumându-se, renunțaseră la multe, trăind acum, la fal ca fiecare sătean, socotind că soarta este implacabilă și omul nu o poate învinge.

Cu câtă neîncredere, priveau la tânărul de douăzeci și patru de ani, care se prezentase călduros:

— Polidor Țuculescu, noul dumneavoastră coleg!

Apoi continuase, fără a ține seama de atmosfera sălcie a cancelării:

— Stăm prost de tot cu școala aici.

Este o casă gata să se dărâme. Vă rog să credeți că mi-e teamă a ține lecțiile aici. Va trebui să construim o clădire nouă și igienică. La vremuri noi, școală nouă, în clădire corespunzătoare.

Cei trei în loc de răspuns au început a râde.

— Dece râdeți?

le-a răspuns Tomescu Andrei.

— Fiecare la rândul nostru am zis vremuri noi, școală nouă* și am rămas tot unde ne găsește. În plus nu ști în ce sat ai descălecat. Cu cei de aici nu te poți înțelege ușor. Nu știu da nici burete, dar să te audă că vrei să faci școală nouă!

El le-a răspuns la fel de zâmbitor și calm:

— Măi tovarăși, noi privim altfel viața și știm ce vrem, și ce vrem reușim.

— Păi în satul ăsta nu sunt oameni?

Polidor Țuculescu i-a privit senin, prelung, a zâmbit iar:

— Acum știu! La revedere domnilor, pe mâine.

Au trecut șase luni de atunci. Șase luni de încordare și luptă, șase luni de încredere și speranță în care timp Polidor intrase din casă în casă, a stat de vorbă cu fiecare om, despre ocazuri și despre idei, s'a consfățuit cu autoritatea comunală și curând și-a dat seama că a pătruns într'un domeniu virgîn și depinde doar de vigoarea și sufletul lui pentru a mobiliza tot satul la chemările sale.

În lunile de iarnă, a fost mereu printre cei necăjiți și săraci. Cu stăutul și cu fapta. Oameni, care ce-i drept la început îl primeau pe furiși, au prins a-l iubi și după aceea a-l căuta ori de câte ori se lovească de câte-un obstacol în drumul nou pe care li-l jalonase tânărul învățător.

De neuitat pentru Polidor, ziua în care a adunat toți locuitorii în marginea satului pe locul unde se va ridica școala.

Ningea cu fulgi mari. Veniseră aproape toți locuitorii, femeile și copiii. Cei trei învățători rămăseseră de-o parte, mirați într'un fel de reușita „tovarășului”.

— Tovarăși și tovarășe, a început Polidor, vă mulțumesc că ați venit la convocare și nu am a vă ține mult. Noi vorbim puțin, deoarece realizările vorbesc mai mult și mai frumos decât oamenii.

V'am chemat să vă întreb dacă vreți să

facem o clădire nouă pentru școală!

O școală cu care să ne mândrim și pe care s'o ridicăm numai prin puterile noastre!

Polidor, a explicat celor adunați opera de reconstrucție a țării, a exemplificat cu lupta tuturor popoarelor iubitoare de pace și i-a îndemnat la înțelegere și muncă.

Cine vrea școală nouă, să ridice mâna care nu, să n'o ridice, a încheiat Polidor.

Ca o pădure fremătau brațele țărănimii Unul a strigat:

„Trăiască România Democrată”

ceilalți ca la o comandă numai de ei auzită; l-au secundat ca tineretul când se deslanșue peste hăuri:

România Democrată!

România Democrată!

România Democrată!

*

Comitetul de inițiativă a pornit chiar de a doua zi la colectă. Primăria a donat terenul, câțiva săteni mai înstăriți au dăruit lemnăria cofragilor și fiecare după puterea lui a dat câteceva.

În a doua jumătate a lunii Februarie, Polidor i-a îndrumat și a format o brigadă de reconstrucție care într'o săptămână a făcut săpăturile temeliei și cum primăvara a venit în acel an mai grabnic ca n alte dați, se hotărâse pentru dimineața aceea punerea pietrei fundamentale, operație pe care vrea s'o facă tânărul învățător în prezența autorităților și a populației.

*

Polidor Țuculescu, să plimba mulțumit pentru stivele de lemnărie, printre grămezile de pietriș și cărămidă. Toată neliniștea de peste noapte se risipise. O mulțumire adâncă îi învăluia sufletul.

Se opri lângă săpăturile temeliiilor. Privi lung șanțurile adânci, a închis ochii și își imaginează cinematografic cum va arăta clădirea când va fi gata. Mare, în stil românesc, cu două rânduri de clase. O curte spațioasă cu pomi fructiferi; pe delături platonii învelți și fosnitori în bătaia vântului.

Pe ferestrele larg deschise pe care soarele aruncă neîncetat și dăruia snopii de raze, Polidor aude zuzetul copiilor. Sunt mulți, foarte mulți, gândește el, de vreme ce fac atâta larmă. Apoi gălăgia încetează. Să ști că a intrat învățătorul cel nou, își zice Polidor. Pe ferestrele larg deschise, se

ăude acum un cântec tineresc și plin de volciune :

„Cu puterea nouă-a tinereții
Să pornim pe drumul nostru drept,
În noi cântă primăvara vieții
Fruntea sus și soarele în piept.
Să pășim voioși spre biruință
Fără preget și neînfricați
Doar așa va lua cândva ființă
Țara 'n care oamenii sunt frați”.

Polidor Tuculescu, deschide ochii. Și-i simte umeziți de duioșie,

Soarele a răsărit între timp de-abinelea și razele lui a inundat câmpia. În curând vor sosi turnătorii dela betonieră, vor amesteca pietrișul cu beton și cu apă, el va coborâ cu mistrii și va pune prima „pală” de beton.

Gândind așa, căldura soarelui îi îngreunează genele. Se așează lângă o stivă de lemne și se lasă în voia gândurilor, ațipind ușor.

Ion Chindie

PROFESOR LA ȘCOALA DE PAPUȘI

Mai întâi trebuiesc făcute recomandările impuse de regulamentul bunei cuvinți. Dumnealui este un băețel trecut de șase ani, jucăuș nevoie mare, pe care tema este în veșnic conflict cu părinții săi, care tânjesc după puțină liniște. Și Dumneaei este o fetiță care a împlini tocmai cinci ani, o vârstă destul de înaintată, pentru ca să aibă dorințe posibil de realizat.

Și acum să trecem cu toată seriozitatea la chestiune.

De vreo câteva zile în odaia copiilor s'au pripășit două păpuși drăgălașe, Lili și Bib'ca. La început păpușile și-au găsit numai o mămică bună și se simțeau desigur fericite între pernele patului, unde tronau. Câteva zile mămica cea nouă a fost foarte ocupată să le înbrace, să le desbrace, să le dea lapte cu lingurița și să le adoarmă în cântecele cele mai duioase. Într-o bună zi frățiorul ei a pretins să aibe și el o păpușe și fiind imposibil să obțină pe vreuna din ele în deplină proprietate, a devenit un tătic destul de șiret ca să se poată juca, pe cât îi erea voia de mare, cu amândouă. Căci mămica mai este ocupată și cu „gospodăria” prin casă. Tăticu este însă cam sever și strigă uneori la păpușile „speriate”. Atunci intervine mămica cea blândă și veșnic ocrotitoare, dar tăticu nu se lasă mai prejos, astfel că până la urmă casa întregă răsună de plânsete și totul trebuie să se sfârșească cu alungarea „răuțaciosului”. Din colțul unde s'a retras supărat, copilul urmărește cu fața încruntată continuarea jocului. El observă că păpușilor le lipsește ceva și a vrea să întrevie din nou, dar nu știe dacă momentul este cel mai potrivit. Și

atunci, așa numai într'o doară, ca și când ar vorbi pentru sine spune :

— „Să am eu păpușile astea le-aș da la școala”.

— „Vrei tu să fii profesor?” întrebă cu sfială fetița.

— „Adu-le aici” răspunse cu hotărâre băiatul și ai să vezi cum am să le învăț să vorbească.

Fetița a luat numai decât în brate păpușile și le-a depus cu toată încrederea în mâinele „profesorului”, care le-a așezat plin de demnitate pe un scaun. Mămica desigur s'a dus degrabă la oarecare „treburi noi” Păpușele, care ereau de o cumintenie exemplară, asteptau în cea mai mare liniște, ca profesorul să înceapă lecția. Ce frumoase ereau și ce bine le stătea, așa împodobite cu funde albe la bonețele!

Profesorul își cunoștea bine meseria, căci făcuse studii serioase. I'a trebuit mai întâiu un semestru ca să învețe să facă primii pași, apoi alte câteva semestre le-a întrebuințat ca să pronunțe cu proximație câteva duzini de cuvinte uzuale. Și cum metoda cea mai sigură este aceea a imitației, iatăl pe băiatul nostru imitând pe tatăl său, către acest părinte toți copiii având înclinațiuni înăscute.

Acum își juca rolul foarte serios. Se mița cu severitate la sârmașă Lilly și deodată luând-o de mână o dădu la oparte, pe pat. Mămica, ridicând-o cu grije, s'a dus cu ochii umezi la mama ei adevărată, plângându-se că i-a alungat păpușa favorită. Deocamdată intervenția a fost zadarnică, „profesorul” nu mai vroia s'o primească la școală pentru motivul ca a auzit-o cum a

spus despre el că este o „nimica” de profesor.

— „Nu se poate așa ceva”, interveni mama copiilor. „Eu știu că Lilly este o păpușe dragălașe și ascultătoare”.

Băiețelul se uita cu ochii șireți și zâmbea de plăcere că s'a prins minciuna.

— „Eu, eu toată ziua le învăț să se poarte bine, și când le trimet la școală le spun ce e frumos”, vorbea cu înflăcărare fetița.

— „Ei, vezi? primește-o și pe ea” interveni din nou mai cu energie, mama. După această întrerupere neprevăzută, lecția continuă.

— „Acum spuneti după mine: i—ti—hi—te—he, i—ti—hi—te—ho”.

— „Nu to ha, te ho n'auziți?”.

— „Dar ce limbă este aceasta? Nu cum-

va le înveți chinezește?” a întrebat foarte serios mama.

— „Da, chinezește, azi le învăț chinezește”.

Le lua frumușel de mână și le repeta silabele unor cuvinte atât de Caraghioase, că îți venea greu să nu isbucnești în răs. Și totuși nu trebuia să râdă nimeni.

Mămica privea cu admirație la păpușile ei cuminti, care învățau la o școală atât de savantă. De aceea a fost cu totul surprinsă când băiețelul, punându-i-le în brațe, i-a spus:

— „Acum ia-le. Altădată să le trimeti cu altă limbă.”

Fetița se uită un moment nedumerită, când la păpuși, când la băiețel, apoi oftând le-a așezat grijuliu pe pat. Desigur, și-o fi zis în sine că e foarte greu la școală.

T. Svințu.

Pedagogia isvor democratic

Cercetătorii au observat că niciuna din științele teoretice sau pozitive, nu apar unitară ca Pedagogia, știința educației.

Născută din dorința statelor de a-și pregăti cetățenii, ea a apărut unitară și a evoluat cu timpul și concepțiile reprezentanților lui, dând naștere s'au lărgind orizontul altor științe, cu care vine în atingere, Psihologia, Pedologia și Sociologia și din ansamblul lor au eșit curente, metode și sisteme.

Prin însăși scopul lor, aceste curente deși se deosebesc, ele apar și unitare ca scopuri de educație.

Naturalismul urmărește o dezvoltare în raport cu natura și înclinațiile individuale, apropiindu-se de individualism care cere plecare tot dela realitate, dela natura pozitivă și evolutivă tinzând către socialism și idealism.

Pedagogia are în vedere masele populare și trebuie să se călăuzească după interesele umanității, ceea ce urmărește și democrația.

Pentru reușita scopului urmărit de pedagogie trebuie o cantitate de conducere care este statul, o unitate de difuzare, politica și și unități executorii între care intră și școala.

Unirea de vederi însă e cea mai esențială, deoarece cazurile cele mai fericite au fost acelea când sau găsit pe aceeași linie, „din trecut.

Partidele politice au căutat să subordoneze statul și instituțiile deși reprezentau minorități ale căror interese le executau, în duna masselor populare.

Diferitele curente pedagogice, aproape mai toate iau bază de plecare activitatea simțurilor, ceea ce ar fi munca pe care o vrea și o cere democrația.

Ceea ce mai aproape Pedagogia de idelle democrate, este cultura căci nici nu se concepe una fără de alta.

Pedagogia științifică are punct de plecare realitatea tinzând către viitor să formeze noul ideal, virtuos, uman.

Pedagogia clasică se orienta după concepțiile timpului și avea scopuri definite, ori omul evoluează cu societatea și acesta îl influențează, nu omul pe societate.

Un pedagog unitar teoretician și practician a fost Pestalozzi.

El a înțeles că situația economică și socială influențează pe cea culturală și în acest sens s'a dedicat masei poporului, rămânând un procuror democrat, care a dovedit că adevărata educație să pornească de jos în sus.

Omul este supus psihologiet, el luptă pentru găsirea adevărului iar educația îi ușurează calea.

Pedagogia este o istorie a gândirii și

aceasta este influențată de starea materială și socială după cum spune Carl Marx.

„Nu conștiința individuală a omului e acela care determină, ferm conștiința lui. Cu schimbarea situației economice se transformă în întregime, mai curând sau mai târziu”.

Un pedagog care cere la baza educației un învățământ real este H. Schultz. „Învăță-

torul iztoric socialist are drept scop, a arăta generației tinere acele forțe economice și culturale, care au determinat și determină dezvoltarea vieții unei națiuni.

Este timpul ca educația să mergă în pas cu idealurile și tendințele maselor populare, să fie școala lui, căci provocatorii nu numai că sunt respinși dar chiar sancționați.

Petre Manolache.

Ciociiule Strigoiiule

Mult am răbdat
Și-am așteptat
Clipa dreptății,
A judecății...

Mi-am sfâșiat carnea în rug,
Ca bivolul am tras în jug,
Arând,
Semănând
Ani de-arând
Pe dealuri și pe văi
Muncind pentru ai tăi
Ciociiule...

Strigoiiule,
În spate am dus cerul
Bucuriilor tale;
Bezna, ploaia, crivățul și gerul
Îmi umpleau casa de jale
Iar tu râdeai haotic
Și mă loveai despotic
Cu biciul peste spate
Când îți ceream dreptate.

Pentru ai mei îmi dedeai câine
Un boț uscat de pâine.
Dar am răbdat
Și-am așteptat
Zori de bine
Pentru mine,
Zori de soare
N sârbătoare.

Din duhul sângelui vărsat
De mine și de-ai mei
— pentru ai tăi —
Un soare nou s'a revărsat
Peste munții lăsați goi
De tine ciocii.
Și acest SOARE
Mare,
Alina din plin
Trecutul meu chin.

Sub raza lui, spadă
Stărv îmi stai grămadă;
Iar mie îmi scaldă
Cu boarea lui caldă
Umilintele,
Suferințele,
Răbdările
Inchisorile
Calvarul,
Amarul,
Adâncul din beznă,
Rănile de gleznă,
Zile 'nfometate
Lovituri pe spată
Ceafa roasă 'n jug
Scârțâitu-mi plug,
Lacrimă de mămă
Uscată sub geană
Și-altele uitate
Și sfânta DREPTATE.

Din Istoria mișcării Sindicale din România 1905-1916

Mișcarea Sindicală ca organizație de masă a muncitorimei în România apare în anul 1905, totuși întâlnim începuturile mișcării Sindicale odată cu apariția în țara noastră a muncii salarlate și a formelor capitaliste de producție.

La început această mișcare urmărea ajutorul mutual și se manifesta în formă spontană prin acțiuni izolate a unor sau mai multe grupe de muncitori dintr'un atelier sau întreprindere, împotriva patronului.

Acțiunile sunt determinate de revindicări, privind micșorarea zilei de muncă, mărirea salariilor etc. Mai târziu acțiunile acestea se transformă în bine. Datorită condițiilor de dezvoltare industrială se crează cercuri politice muncitorești, care determină asociațiile profesionale să evalueze și se capete un caracter mai apropiat de sindicat.

Criza Economică financiară din Sec. al XX-ea ipune muncitorimei din țara noastră—problema creeri unei organizații, care să le apere interesele. Guvernul, previne aceste organizații prin—legea „Missir” și înființează corporațiile care nu reușesc decât să întărească muncitorilor, ideea de organizare Sindicală.

În anul 1905 datorită primei revoluții burghezo-democratice din Rusia și pe baza realităților din țară iau naștere primele organizații sindicale la noi, sub conducerea Tov. I. C. Frimu, cu caracter economic financiar, în număr de 50 sindicate, care sporec la număr mereu.

La 31 August 1906, s'a ținut primul congres al sindicatelor din țară—unde se stabilesc mijloacele de luptă pentru vindicări—greve bine organizate. În acest scop se preconizează ridicarea nivelului cultural al muncitorului—pentru a se forma conștiința de clasă.

Tot la aceia dată s'au impus zile de comemorări și aniversări ca: Martie ziua comunei din Paris și altele, iar ziua de 1 Mai

—zi de manifestare internațională, este sărbătorită și de muncitorimea noastră.

Se duce lupta, pentru dreptul de liberă asociere—adică organizare sindicală—și pentru a obține și dreptul de vot universal se creiază partidul muncitoresc „Uniunea Socialistă”.

În conferința sindicală din 1 Iulie 1907, pe lângă protestul organizat împotriva împușcării a 11.000 țărani, s'au răscolat pentru pământ și a prigonirii conducătorilor muncitori—se cere ca „Uniunea Socialistă” să cordoneze activitatea sindicală—politică muncitorească, cerând insistent drepturile egale de cetățeni—votul universal. Guvernul I. Brătianu, răspunde prin expulzări în masă și interzicerea de organizare în întreprinderile Statului.

Mai târziu—pentru determinarea luptei prin sindicate strict cu caracter eco—profesional, în anul 1912—prin congres se hotărăște ca, congresele sindicale să se țină separat de ale partidului, urmând ca partidul să susțină numai interesele politice.

Nu se înțelegea atunci limpede, raportul dintre sindicat și partid, precum și alianța dintre muncitori și țărani. Totuși se vede evoluția și cristalizarea principiilor de organizații muncitorești—evoluție ce continuă și în anii 1914—1916 în lupta pentru pace, când politica țării era pentru război. Demonstrația dela Galați a costat viața multor manifestanți muncitori pentru pace.

Sindicatele ereau unite, având o conducere mică, au impus ziua de muncă cu 8 ore respectarea repauzului Duminical, votul universal și lupta pentru pace între popoare.

Dintre muncitori s'au ridicat figurile muncitoare ale Tovarășilor, I. C. Frimu Șt. Gheorghiu, Gh. Marinescu și alții.

Luptele Sindicale stau la temelie succesele muncitorimei—pentru ridicarea României—democrate.

SECRETARUL
Varvara Roșu
SECRETARUL
Secretara Sind. Inv.

Faceți din elevi luptători pentru cauza celor ce muncesc și constructori al unei Românie libere, independente și fericite.

Comitetul Școlar Județean Dâmbovița

Nr. 213 din 1947

Catre Comitetele Școlare Rurale și Școlărilor Primare din Jud. Dâmbovița

În conformitate cu ord. Casei Școlărilor și al Culturii Poporului Direcția Comitetele Școlare Nr. 36.743/947;

Avem onoarea a vă face cunoscut următoarele dispoziții:

1. Conform Dec. Ministerului Agriculturii Nr. 1.204/947, exploatarea terenurilor cultivabile ale școlărilor primare se va face în regie proprie, iar cheltuielile de exploatare vor fi susținute de Comitetele Școlare sau de școlă. Contractele de exploatare prinarendă sau dijă, conform Deciziei de mai sus sunt anulate.

2. Exploatarea se va face sub conducerea directorului școlărilor și la lucrări vor fi folosiți și elevii școlărilor.

Intocmirea planului de exploatare se va face de directorul, agronomul și învățătorii școlărilor, cu respectarea dispozițiilor art. 41 din Legea Inv. Primar și ord. Casei Școlărilor Nr. 25.300/947, comunicat la timp Domniei voastre. Angajarea cheltuielilor precum și recepționarea produselor rezultate din exploatarea terenurilor se va face de o comisie formată din: Directorul Școlărilor, un reprezentant al Comitetului Școlar și un reprezentant al Învățământului școlărilor.

Produsele vor fi valorificate prin licitație publică, după ce se vor reține alimentele necesare cantinelor școlare, dacă funcționează.

Pentru recompensarea muncii depusă de director, învățătorii și agronomii școlărilor respective, care vor dirija lucrările de exploatare și pentru elevii care s'au distins la lucrări din venitul net, realizat din exploatare, se va acorda o primă de 40 la sută care se va repartiza astfel: 10 la sută directorului școlărilor, 15 la sută agronomilor și învățătorilor care au dirijat lucrările și 15 la sută elevilor care s'au distins la lucrări.

Produsele livrezilor, lucernărilor și fânșelilor se vor valorifica prin licitație și din beneficiu realizat nu se acordă nici o primă.

3. Procesele verbale de angajare a cheltuielilor și recepționare a produselor, împreună cu un cont de gestiune al terenului exploatat de fiecare școlă, întocmit de director, se va înainta la Comitetul Școlar de care depinde școlă, care se anexează cu contul de gestiune al Comitetului respectiv, pentru a fi verificat de Comitetul Școlar Județean.

Sumele realizate din exploatarea terenurilor școlare vor fi folosite la întreținerea materială a școlărilor, la procurarea inventarului agricol și pentru cantinile școlare.

Sunt supuse acestui regim toate grădinițe și te-

renurile școlare, inclusiv sesiunile învățătorilor și orice terenuri aflate în folosința școlărilor primare.

4. Potrivit măsurilor excepționale impuse legile financiare, cu începere dela 15 August 1947, directorilor școlărilor primare care beneficiază de locuință în natură, vor vărsa comitetelor școlare respective întreaga indemnizație de chirie aferentă salariului.

Sotia sau sotiul și membrii familiei celui îndreptățit la locuință dacă sunt funcționari publici, parteneri sau liberi profesioniști, vor plăti o chirie egală cu suma ce plătește cel îndreptățit la locuință, sau cu indemnizația de chirie aferentă salariului ce primește.

Membrii corpului didactic funcționari și orice alte persoane, care ocupă încăperi în localurile școlărilor primare cu titlu de chirie, vor plăti chiria calculată în conformitate cu disp. Journ. Cons. de Min. Nr. 1270 publ. în Monit. Of. Nr. 228 din 3 Octombrie 1947.

Sumele cvenite din chirii neplătite până la 15 August 1947 se vor urmări și încasa în lei stabilizați în raport de 1/20.000 lei.

Directorii școlărilor primare care nu locuiesc la școlă din lipsă de încăperi nu primesc dela comitetul școlar nici o indemnizație, ci numai indemnizația de chirie aferentă salariului.

În conformitate cu Decizia Min. Nr. 227.553/947, membrii corpului didactic care au case proprii, în care au posibilitatea de a locui, nu pot ocupa apartamente în clădirile școlărilor, chiar dacă îndeplinesc funcțiunea de directori de școlă.

5. În conformitate cu dispozițiile art. 11 și 12 din Decizia Nr. 81 a Comisiei Ministeriale pentru Redresarea Economică și Stabilizarea Monetară, avansurile acordate furnizorilor și drepturile creditorilor se vor lichida astfel:

a) Avansurile acordate în lei vechi furnizorilor sau antreprenorilor se vor lichida și justifica în condițiilor prevăzute de Decizia Comisiei Ministeriale pentru Redresarea Economică și Stabilizarea Monetară Nr. 65 publicată în Monit. Of. Nr. 224 din 29 Sept. 1947.

b) Drepturile creditorilor stabilite dar neplătite până la 15 August 1947 vor fi recalulate în lei stabilizați, în proporție de 1 leu stabilizat pentru 20.000 lei vechi, putând fi lichidate și plătite în limita creditelor prevăzute în bugetul recalculat în lei stabilizați.

c) Debitele stabilite până la 15 August 1947 reprezentând taxe, impozite, amenzii, etc. vor fi recalulate pentru partea nerachitată până la același dat, în proporție de 1 leu stabilizat pentru 3.000 lei vechi, cu excepția acelor a căror recalculare a fost stabilită

prila dispozițiuni speciale.

d) Deficitele în sensul Legii Contabilității Publice, în bani, valori și materiale publice până la 15 August 1947, pentru partea care nu a fost achitată până la acea dată, vor fi recalculate și urmărite în proporție de 1 leu stabilizat pentru 1.000 lei vechi.

Sumele încasate se fac venit la articolul respectiv din bugetul exercițiului respectiv,

6. Comitetele Scolare Rurale vor lua imediat măsuri în conformitate cu art. 7 din Decizia Nr. 81 a Comisunii Ministeriale pentru Redresarea Economică și Stabilizarea Menetară, publicată în Monit. Of. Nr.

235 din 11 Oct. 1947, p. I-a, să-și recalculeze bugetele pe timpul dela 15 August 1947 la 31 Martie 1948. Monitorul îl găsește la primăria respectivă.

De neexecutarea acestor dispozițiuni, urgent, se fac culpabili de sancțiunile prevăzute de lege, atât directorii școlari cât și președintele comitetului școlar respectiv.

PRESEDINTE,
(ss) Prefect, Gh. Popescu.

CONTABIL,
(ss) N. Popescu.

Continentul U. R. S. S.

Lucrarea această scrisă de autori în ilegalitate, este izvorâtă din necesitatea de a arăta lumii adevărul pozitiv asupra uriaselor realizări și potențieri din U. R. S. S. adevăr pe care victorioasa armată roșie avea să-l consfințească cu ocazia acestui război mondial, pe câmpurile de luptă.

U. R. S. S. prin proporțiile sale teritoriale, fiind a treia parte geografică mai importantă a globului terestru, clasificată a doua ca forță geopolitică, alcătuită ca un manșit dintr-un singur bloc și fiind o entitate economică uriașă de sine statatoare, independentă de orice altă forță similară din lume, deține proporțiile și importanța unui adevărat continent.

Analiza obiectivă și documentată, verificarea rezultatelor autentice, de proporții uriașe, realizate pe diverse sectoare și domenii, în decursul celor 3 perioade cincinale, ne dau imaginea de ansamblu a structurii sistemului de economie sovietică.

În domeniul industrial, dela înnoțirea s'a identificat formând o armonie între noua concepție transformatoare și convingerile realizării practice făcând ca:— „Unirea Sovietică să devină astfel cea mai înaintată țară, din punct de vedere tehnic, în fiecare ramură industrială” (V. Molotov).

Dacă în sectorul industrial, proprietatea și exploatarea individuală dispăruse din 1921, prin marea acțiune de socializare, în sectorul agricol ele au dăinuit până în 1928 când abea a început adevărata revoluția materială și psihologică care a avut ca scop desființarea formei individuale de producție agricolă și trezirea în conștiința fiecărui plugar că, regimul colectivizării proprietății și exploatarea agricole, este singurul sistem care poate salva dela cea mai aspră mizerie și exploatare, multele milioane de muncitori agricoli.

Munca a fost extrem de grea dar datorită perseverenței omului sovietic, agricultura colectivă sovietică a ajuns în faza anilor 1937—1938 să desăvârșească rea-

lizări uluitoare, demne de admirația mondială.

Aceste adânci și fundamentele transformări de structură, în toate sectoarele de lucru, au fost înfăptuite; în U. R. S. S., datorită singurului factor: munca.

Munca a promovat și consolidat revoluția din Octombrie 1917;

Munca proletariatului din uzine, munca plugarului dela sate, munca intelectualului și tehnicianului;

Munca, acest factor primordial a construit uncol stat din lume, întemeiat pe principiile comuniste;

„Munca, acest unic și total factor, sub cele trei postaze ale sale, a descoperit și pus în valoare imensele bogății materiale ale continentului sovietic, a înălțat uriașele uzine și cetăți industriale, a înzestrat câmpiile cu tehnica mecanică a intensivelor producții agricole, a împânzit pământul cu rețeaua sporită a căilor de comunicație, lupând și biciuind munții pădurile, gerurile cumplite și ghețurile vestice, spațiul și timpul”.

Părghia aceasta a muncii sprijinită pe potențialul intern de finanțare, iar înălțarea programată și uriașe a edificării economice, a avut ca bază de susținere cele

patru componente, indisolubil sudate; venitul național, buget, moneda.

Obiectivul final de atins a fost bunăstare a proletariatului și ridicarea condițiilor de existență la nivelul celei mai înalte civilizații ale acestui veac.

Paralel cu aceste mari și evidente realizări, plămădită în avântul revoluției din Octombrie 1917, s'a dezvoltat și zidit în sufletul muncitorului din uzine, în sufletul plugarului ca și în sufletul intelectualului, conștiința nouă, conștiința bolșevică, care a creiat un om nou, omul sovietic. Datorită omului sovietic, datorită onestității și conștiințozității în îndeplinirea datoriilor, datorită muncii sale de inițiativă și de avânt, datorită credinței sale în puterea isbânzii viitoare a ideologiei bolșevice, regimul țarist, trecutul înapoiat și silnic de exploatare și întuneric, a dispărut, deasupra lui înălțându-se viața nouă a democrației sovietice.

Datorită omului sovietic, U. R. S. S. ul a ajuns la înălțimea marilor forțe mondiale, înfăptuind condițiile necesare de a depăși aceste forțe, pentru a fi cea dintâi din lume.

Valeriu Bucur.

T O V A R Ă S I

Căminul Cultural—fiind instituția comunală care înglobează centralizează și dirijează toate manifestările satului—având nevoie de noi ne obeamă în mijlocul lui pentru a depune prisosul de muncă zilnică, ajutând prin aceasta la ridicarea morală și materială a tovarășilor noștri de viață.

Alături de țărani căminari, să intrăm în Sfaturile Căminelor cari au nevoie de ajutorul nostru, pentru ca împreună, prin activitatea ce vom desfășura, să dăm viață sateilor.

Acolo unde nu sunt Cămine Culturale, cu ajutorul consătenilor să formăm comitete de inițiativă, care—după ce iau instrucțiuni dela Căminul Cultural județean—pot înființa Cămine Culturale.

Fiecare sat are nevoie de această instituție cu caracter și scop democrat pentru culturalizarea maselor.

Căminul Cultural, prin misionarea lui, va fi inițiatorul concursurilor de manifestări între comune, în cadrul județului și atunci—acolo—ni se va vedea munca.

Să muncim tovarăși, ca la raportul de activitate ce vom depune mâine, să prezentăm fapte reale, nu ca până acum simple hărți de pus la doszr, care conțineau activități imaginare.

Tovarăși, prin activitatea noastră, desfășurată în cadrul Căminului Cultural și al celorlalte instituțiuni populare—rodnică dacă vrea—să arătăm că învățătorii-nea dâmbovițeană—in drumul către înainte este în pas cu vremea.

Poșta Redacției

Tov. Mamolache Petre: Pentru publicarea articolului „Dăm și cerem ajutor” al cărui titlu nu corespunde cuprinsului, trimiteți-ne exemple și realizări concrete în alfabetizarea poporului. Dorinței de mai bine, adăogați-i puțința reală de înfăptuire.

La fel pentru „Datorăm un răspuns” necesar ar

fi, având în vedere că pe marginea metodei globale s'a scris destul, să ne trimiteți realizările obținute de d-astră prin predrea lecțiilor după această metodă.

Cât privește „Muncă și adevăr” două imperative ale vremurilor de azi, rugăm reveniți lărgind conținutul celor două noțiuni, fără niciun fel de digresiune.

Pentru comitetele sindicale de plasă și pentru grupele sindicale

Tovarășilor responsabili culturali: articolele să fie scrise numai pe o singură pagină și citeț.

Tovarășilor sindicalişti; Activitatea resortului cultural pe luna în curs va fi îndreptat pe linia:

- a) Unitatea clasei muncitoare.
- b) Lupta împotriva rămășițelor fasciste din interiorul țării.
- c) Sprijinirea guvernului Dr. P. Groza.
- d) Întărirea și adâncirea spiritului de combativitate al sindicaliştilor și în special al femeilor și tinerului.
- e) Întărirea și adâncirea prieteniei cu Uniunea Sovietică și cu toate țările democratice vecine.

f) Reforma școlară: Structură, programe, metode, cadre etc.

g) Literatura în slujba poporului, idem arta în slujba poporului.

h) Recenzii.

Pentru aceea, cerem ca toate articolele pe care ni le veți înainta la revistă să poarte pecet'a liniei de mai sus, debătând toate problemele cu hotărâre, fiecare tovarăș fiind liber a-și alege oricare din punctele de mai sus.

Articolele să fie înmânate prin responsabilii culturali ai plăș lor până la data de 25 ale fiecărei luni.

Tip. „IOAN HELIADE RADULESCU“
TARGOVIȘTE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

D-sale

D. Inv. _____

Com. _____

Jud. Dâmbovița